

רצפח

אל המקור

לסוטי' אמונת חכמ'ם

לסוטי מוהר"ז תורה רפב

לְשֵׁם יְחֻד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתָהּ, בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוֹ, וּרְחִימוֹ וּדְחִילוֹ,
לְיַחְדָּא שְׁם יוֹד גִּ"י בּוֹא"ו גִּ"י בְּיַחְדָּא שְׁלִים (יְהוָה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

מִזְמוֹר לְתוֹדָה:

הָרִיעוּ לַיהוָה, כָּל-הָאָרֶץ.

עֲבֹדוּ אֶת-יְהוָה בְּשִׂמְחָה; בָּאוּ לִפְנֵיו, בְּרִנָּה.

דַּעוּ כִּי יְהוָה, הוּא אֱלֹהִים: הוּא-עֲשָׂנוּ, וְלֹא (וְלֹא) אֲנַחְנוּ עָמּוּ, וְצֵאן מִרְעִיתוֹ.

בָּאוּ שְׁעָרָיו, בְּתוֹדָה--חֲצִרְתִּי בְּתִהְלָה; הוֹדוּ-לוֹ, בָּרְכוּ שְׁמוֹ.

כִּי-טוֹב יְהוָה, לְעוֹלָם חֶסֶד; וְעַד-דֹּר וָדֹר, אֲמוֹנָתוֹ

הַר־יִי מִקְשָׁרֶת אֶת עַצְמִי
לְכֹל הַצַּדִּיקִים הָאֱמֵתִים שְׂבֹדֹרְנוּ
וְלְכֹל הַצַּדִּיקִים הָאֱמֵתִים שׁוֹכְנֵי עֵפְרַיִם
קְדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה
וּבְכָרֶט לְרִבְיֵנוּ הַקְּדוֹשׁ
עֲדִיק יְסוֹד עוֹלָם
הַנִּחַל נוֹבֵעַ מִקְדָּשׁ הַכֶּמֶה

וְכִי
נֶחֱמָן בֶּן פִּיגַא

זְכוּתוֹ תִּגְן עָלֵינוּ
וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל

אָמֵן

אֵל הַמִּקְדָּשׁ

פִּדְיוֹן

שנמצא בכתב יד קדשו של רבינו נחמן מברסלב זיע"א עם תפלה קצרה

תניח ידה על המעות ותאמר:

מֵעוֹת וְאֵת הַיָּקוֹם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיהֶם צָדָק יִקְרָאֵהוּ
לְרַגְלוֹ צָדָק מַלְכוּתָא קַדִּישָׁא דִּינָא דְמַלְכוּתָא
דִּינָא שְׂרֵשׁ הַדִּינִים בִּינָה אֲנִי בִינָה לִי גְבוּרָה אֵין
הַדִּין נִמְתָּק אֶלָּא בְּשֵׁרְשׁוֹ שְׁלֵשָׁה יָדִים בְּבִינָה יָד
הַגְדוּלָּה, יָד הַחֲזָקָה, יָד הַרְמָה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים יָד גִּמְטְרִיא
שֵׁם שֶׁל מ"ב מ"ב שְׁבִיעִירָה שֵׁם שֶׁל אָנָּה בִּכְחַמ"ב
שְׁבִבְרִיאָה שְׁנֵי פְעָמִים אֲהִי"ה מ"ב שְׁבָאֲצִילוֹת הוֹי"ה
פְּשׁוּט, בְּמַלּוּאָה, וּמַלּוּי דְמַלּוּי:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שִׁמְתָּקוֹ הַדִּינִים וְהַגְבוּרוֹת הַקְּשׁוֹת
מֵעַל [פְּלוּנִי בֶן פְּלוּנִי] עַל יְדֵי פָּלָא עֲלִיּוֹן שֶׁהוּא
חֲסִדִּים גְּדוּלִּים וְרַחֲמִים גְּמוּרִים וּפְשׁוּטִים שְׂאִין בּוֹ
תַּעֲרוּבַת דִּין כָּלֵל אֲמֵן

פִּדְיוֹן הוּא הַמְתָּקַת הַדִּינִים, וְהוּא מוֹשִׁיעַ מִכָּל חֲצָרוֹת
כִּי עֶקֶר הַרְפּוּאָה עַל יְדֵי פִדְיוֹן דּוֹקֵא, כִּי "וְרָפָא
וְרָפָא" (עם שְׁתֵּי הַתְּבוּלוֹת) מְסַפֵּר "פִּדְיוֹן נֶפֶשׁ"

(לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן ח"ב תוֹרַת ג')

חִיב בַּגְּנִיזָה

aehey.com קָאָרֵן שְׂמַחַה

בקשה לפני התיקון הכללי

בשבת וי"ט אין לאומרה

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו הבוחר בדוד עבדו ובזרעו אחריו והבוחר בשירות ותשבחות, שתפן ברחמים אל קריאת מזמורי תהלים שאקרא כאלו אמרם דוד המלך עליו השלום בעצמו זכותו יגן עלינו. ויעמד לנו זכות פסוקי תהלים וזכות תבותיהם ואותיותיהם ונקודותיהם וטעמיהם והשמות היוצאים מהם מראשי תבות ומסופי תבות, לכפר פשעינו ועונותינו וחטאתינו, ולזמר עריצים ולזהכרית כל החושים והקוצים הסובבים את השושנה העליונה, ולחבר אשת נעורים עם דודה באהבה ואחוה ורעות, ומשם ימשך לנו שפע לנפש רוח ונשמה לטהרנו מעונותינו ולסלח חטאתינו ולכפר פשעינו, כמו שסלחת לדוד שאמר מזמורים אלו לפניך, כמו שנאמר גם יי העביר חטאתך לא תמות. ואל תקחנו מהעולם הזה קדם זמננו עד מלאת שנותינו בהם שבעים שנה באפן שנוכל לתקן את אשר שחתנו. וזכות דוד המלך עליו השלום יגן עלינו ובעדנו שתאריך אפך עד שובנו אליך בתשובה שלמה לפניך. ומאוצר מתנת חנם חננו, כדכתיב וחנותי את אשר אחז ורחמתי את אשר ארחם. וכשם שאנו אומרים לפניך שירה בעולם הזה כה נזכה לומר לפניך יי אלהינו שיר ושבחה לעולם הבא. ועל ידי אמירת תהלים תתעורר חבצלת השרון ולשיר בקול נעים בגילת ורנו, כבוד העבנוז נתן לה, הוד וחדר בבית אלהינו במהרה בימינו אמן סלה:

קודם שְׁתַּחֲוֶה בְּאַמִּירַת תְּהִלָּים (תיקון הכללי) תאמר :

כֹּחוֹ נִרְנְנָה לִיהוָה, נִרְיָעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ:

נִקְדָּמָה פָּנֵינוּ בַתּוֹדָה, בְּזִמְרוֹת נִרְיָע לֹו:

כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה, וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים:

הֲרִינִי מְזִמֶּנֶת אֶת פִּי לַהֲדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת בּוֹרְאֵי לְשֵׁם יְחוד קִדְשָׁא בְּרִיד
הוא וּשְׁכִינָתָה בְּדַחֲלֵנוּ וּרְחִימוּ עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנַעֲלֵם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

הֲרִינִי מִקְשֶׁרֶת עֲצָמֵי בְּאַמִּירַת הָעֲשָׂרָה מְזִמּוֹרִים אֵלֶּי לְכָל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים
שְׁבֻדוֹרְנוּ. וּלְכָל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּים שׁוֹכְנֵי עֵפֶר. קְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה.
וּבִפְרֹט לְרַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ צְדִיק יְסוֹד עוֹלָם נִחַל נֹזֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה רַבְּנוּ נַחֲמֵנוּ בְּזֶמְרֵנוּ
פִּיגְאָ. וְכוֹתֵם יְגוֹ עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן וְעַל דַּעְתָּם וְעַל כּוֹנֵנָתָם אֲנִי אוֹמֶרֶת
כָּל אֵלֶּי הָעֲשָׂרָה קְפִיטֵל תְּהִלָּים, וּבִזְכוֹתָם וְכַחַם אִזְכָּה לְעוֹרֵר וּלְגַלּוֹת כָּל הָעֲשָׂרָה
מִיָּנִי נְגִינָה שְׁנַאֲמֹר בָּהֶם סֵפֶר תְּהִלָּים, שֶׁהֵם: אֲשֶׁרִי, בְּרָכָה, מִשְׁכִּיל, שִׁיר, נְצִיחַ,
נְגוּן, תְּפִלָּה, הוֹדָאָה, מְזִמּוֹר, הַלְלוּיָהּ. שֶׁהֵם שִׁיר פְּשוֹט, כְּפוֹל, מְשֻׁשׁ, מְרַבֵּעַ,
שֶׁהֵם כְּלוּלִים בְּשִׁמְךָ הַמִּיחָד הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ. וּבִזְכוֹת וְכַחַם הַשְּׁנֵי שְׁמוֹת הַקָּדוּשִׁים
הָאֵלֶּי בְּמִלּוּאֵם, שֶׁהֵם אֵל אֱלֹהִים (כּוֹה): אֵל"ף לַמ"ד, אֵל"ף לַמ"ד ה' יו"ד מ"ם,
שֶׁהֵם עוֹלָם בְּמִסְפַּר תַּפ"ה, בְּמִסְפַּר תְּהִלָּים. בְּכַח אֵלֶּי הַשְּׁמוֹת תִּזְכְּנִי לְתַקּוֹן הַכְּרִית
שֶׁהוּא תַקּוֹן הַכְּלָלִי אָמֵן:

התיקון הכללי

מזמור טז

מִכַּתֶּם לְדָוִד, שְׁמַרְנִי אֵל כִּי חֲסִיתִי בָּהּ: אָמַרְתָּ לַיהוָה אֲדֹנִי אַתָּה, טוֹבֵתִי בֶל עָלֶיךָ:
לְקֹדְשִׁים אֲשֶׁר בָּאָרֶץ הַמָּה, וְאֲדִירִי כָּל חַפְצֵי בָם: יִרְבּוּ עֲצָבוֹתֶם אַחֵר מִהֲרוֹ, בֶּל
אֲסִיךְ נִסְכֵיהֶם מִדָּם, וּבֶל אֲשֵׁא אֶת שְׁמוֹתֶם עַל שַׁפְתִּי: יְהוָה מִנֵּת חֶלְקִי וְכוֹסִי, אַתָּה
תּוֹמִיד גּוֹרְלִי: חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בִנְעָמִים, אַף נִחַלְתָּ שַׁפְּרָה עָלַי: אֲבָרַךְ אֶת יְהוָה אֲשֶׁר
יַעֲצָנִי, אַף לִילֹת יִסְרוּנִי כִלְיוֹתַי: שׁוֹיִתִּי יְהוָה לְנִגְדִי תָמִיד, כִּי מִיְמִינִי בֶל אֲמוֹט:
לְכוּ שְׂמַח לְבִי וַיְגַל כְּבוֹדִי, אַף בְּשָׂרִי יִשְׂכֹּן לְבַטָּח: כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשָׂאוֹל, לֹא
תִתֵּן חֲסִידֶךָ לְרֹאוֹת שָׁחַת: תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים, שִׁבְעַת שְׂמָחוֹת אֶת פְּנִיךָ, נַעֲמֹת
בִּמְיִנֶךָ נִצַּח:

מזמור לב

לְדָוִד מִשְׁכִּיל, אֲשֶׁרִי נָשׁוּי פֶשַׁע, כְּסוּי חַטָּאָה: אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחַשֵׁב יְהוָה לוֹ עֹז,
וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָה: כִּי הִתְרַשְׁתִּי בְּלוֹ עֲצָמִי, בְּשֹׂאנְתִי כָּל הַיּוֹם: כִּי יוֹמָם וּלְיָלָה תִּכְבֹּד
עָלַי יְדֶךָ, נִהַפְּךָ לְשָׂרִי בַּחֲרַבְנִי קִיץ סֵלָה: חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעֹנִי לֹא כִסִּיתִי, אָמַרְתִּי
אֹדְךָ עָלַי פֶשַׁעִי לַיהוָה, וְאַתָּה נִשְׂאָתָ עֹז חֲטָאתִי סֵלָה: עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֲסִיד
אֱלֹהֶיךָ לַעֲת מִצָּא, רַק לְשֹׁטֵף מִים רַבִּים אֵלָיו לֹא יִגִּיעוּ: אַתָּה סֵתַר לִי, (כֹּאן צִרִיד
לְהַפְסִיק מַעַט) מִצָּר תַּצְרֵנִי, רְנִי פֶלֶט תְּסוּבְּבֵנִי סֵלָה: אֲשַׁכִּילֶךָ וְאוֹרֶךְ בְּדָרְךָ זוֹ תִלְדֶּךָ,
אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינִי: אֵל תִּהְיוּ כְּסוּס כְּפָרֵד אִין הָבִין, בְּמַתָּג וְרִסוֹן עֲדִיו לְבָלֹם, בֶּל

קרב אליה: רבים מכאובים לרשע, ותבוטח ביהוה חסד יסוכבנו: שמחו ביהוה וגילו צדיקים, ותרגינו כל ישרי לב:

מזמור מא

למנצח מזמור לדוד: אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו יהוה: יהוה ישמרהו ויחיהו ואשר בארץ ואל תתנהו בנפש איביו: יהוה יסעדנו על ערש דוי כל משכבו הפכת בחליו: אני אמרתי יהוה חנני רפאה נפשי כי חטאתי לה: אויבי יאמרו רע לי מתי ימות ואבד שמו: ואם בא לראות שוא ידבר לבו יקבץ און לו יצא לחוץ ידבר: יחד עלי יתלחשו כל שנאי עלי יחשבו רעה לי: דבר בליעל יצוק בו ואשר שכב לא יוסיף לקום: גם איש שלומי אשר בטחתי בו אוכל לחמי הגדיל עלי עקב: ואתה יהוה חנני והקימני ואשלמה להם: בזאת ידעתי כי חפצת בי כי לא יריע איבי עלי: ואני בתמי תמכת בי ותציבני לפניך לעולם: ברוך יהוה אלהי ישראל מהעולם ועד העולם אמן ואמן:

מזמור מב

למנצח משכיל לבני קרח: כאיל תערג על אפיקי מים כן נפשי תערג אליה אלהים: צמאה נפשי לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים: היתה לי דמעתי לחם יומם ולילה באמר אלי כל היום אייה אלהיה: אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי כי אעבר בסד ארדם עד בית אלהים בקול רנה ותודה המון חוגג: מה תשתוהחי נפשי ותהמי עלי הוהי לי לאלהים כי עוד אודנו ישועות פניו: אלהי עלי נפשי

תִּשְׁתַּחֲוֶה עַל בֶּן אֲזַכְרֶךָ מֵאַרְצֵי יִרְדֵּן וְחֶרְמוֹנִים מִהֵרָ מִצְעָר: תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא
לְקוֹל צְנוּרֶיךָ כָּל מִשְׁכָּבְרֶיךָ וְגִלְיָה עָלַי עָבְרוּ: יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה חֲסִדוֹ וּבִלְיָלָה שִׁירוֹ
עָמִי תִפְלָה לֹאֵל חַיִּי: אוֹמְרָה לֹאֵל סִלְעִי לָמָּה שָׁכַחְתָּנִי לָמָּה קָדַר אֵלֶיךָ בְּלִחַץ אוֹיֵב:
בְּרִצָּח בְּעֲצָמוֹתַי חֲרַפְנוּ צוּרֵי בְּאִמְרָם אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵינִי אֱלֹהֶיךָ: מַה תִּשְׁתַּחֲוֶה
נַפְשִׁי וּמַה תִּתְּחַמֶּי עָלַי הוֹחִילִי לֵאלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדְנוּ יְשׁוּעַת פָּנַי וְאֱלֹהֵי:

מזמור נט

לְמִנְצַח אֵל תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם בְּשִׁלַּח שְׁאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת לַהֲמִיתוֹ: הִצִּילֵנִי
מֵאֹיְבֵי אֱלֹהֵי מִמֶּתְקוֹמִי תִשְׁגְּבֵנִי: הִצִּילֵנִי מִפְּעָלֵי אָזֶן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי:
כִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יְגוּרוּ עָלַי עֲזִים לֹא פִשְׁעִי וְלֹא חֲטָאתִי יְהוָה: בְּלִי עֹז יִרְוּצוּן
וַיִּכְוֶנֶנּוּ עוֹרָה לְקִרְאתִי וּרְאָה: וְאַתָּה יְהוָה אֱלֹהִים צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִקְיֹצָה
לְפָקֶד כָּל הַגּוֹיִם אֵל תָּחוּ כָּל בְּגָדֵי אָזֶן סִלָּה: יָשׁוּבוּ לָעָרֵב יְהוּמו כְּכֹלֵב וַיִּסּוּבְבוּ
עִיר: הִנֵּה יִבְעִיו בְּפִיָּהֶם חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם כִּי מִי שָׁמַע: וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק לָמוֹ
תִּלְעַג לְכָל גּוֹיִם: עִזּוֹ אֱלֹהֵי אֲשֻׁמְרָה כִּי אֱלֹהִים מִשְׁגְּבִי: אֱלֹהֵי חֲסָדֵי יִקְדַּמְנִי אֱלֹהִים
יִרְאֵנִי בְּשִׁרְרִי: אֵל תִּהְרַגֶּם פֹּן יִשְׁכַּחוּ עָמִי הִנִּיעֵמוּ בְּחִילָךְ וְהוֹרִידֵמוּ מִגִּבְּנוֹ אֲדָנִי:
חֲטָאת פִּימוֹ דָּבַר שִׁפְתֵימוֹ וַיִּקְלְדוּ בְּגִאוֹנָם וּמֵאֲלָה וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ: כִּלָּה בַחֲמָה כִּלָּה
וְאִינָמוּ וַיִּדְעוּ כִּי אֱלֹהִים מִשַׁל בִּיעָקֵב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סִלָּה: וַיָּשׁוּבוּ לָעָרֵב יְהוּמו כְּכֹלֵב
וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: הֵמָּה יִנִּיעוּן לֹאכֵל אִם לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְיֵנוּ: וְאֲנִי אֲשִׁיר עֹדָה וְאֶרְנֶה
לְבַקֵּר חֲסִדֶּךָ כִּי הִיִּיתָ מִשְׁגֵּב לִי וּמָנוֹס בְּיוֹם צָר לִי: עִזּוֹ אֱלֹהֵי אֲזַמְרָה כִּי אֱלֹהִים
מִשְׁגְּבֵי אֱלֹהֵי חֲסָדֵי:

מזמור עז

לְמַנְצַח עַל יְדוּתוֹן לְאַסָּף מִזְמוֹר: קוֹלִי אֶל אֱלֹהִים וְאַצְעֻקָה קוֹלִי אֶל אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין
אֵלַי: בַּיּוֹם צָרָתִי אֲדַנִּי דְרָשְׁתִּי יְדִי לֵילָה נִגְרָה וְלֹא תִפּוּג מֵאַנְהָה הִנָּחֵם נַפְשִׁי:
אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים וְאַהֲמִיָּה אֲשִׁיחָה וְתַתְּעֻטֵּף רוּחִי סֶלָה: אַחֲזֹת שְׁמֵרוֹת עֵינֵי נַפְעַמְתִּי
וְלֹא אֲדַבֵּר: חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם שָׁנוֹת עוֹלָמִים: אֲזַכְּרָה נִגְיַנְתִּי בְּלֵילָה עִם לִבִּי
אֲשִׁיחָה וַיַּחֲפֹשׂ רוּחִי: הִלְעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדַנִּי וְלֹא יִסִּיף לְרָצוֹת עוֹד: הָאִפֶּס לְנִצָּח
חֲסִדוֹ גָּמַר אָמַר לְדֹר וְדֹר: הִשְׁכַּח חֲנוּת אֶל אִם קָפִץ בְּאֵף רַחֲמָיו סֶלָה: וְאָמַר חֲלֹתִי
הִיא שָׁנוֹת יָמַי עָלִיו: אֲזַכְּרָה מַעַלְלֵי יְהוָה כִּי אֲזַכְּרָה מִקֶּדֶם פִּלְאָה: וְהִגִּיתִי בְּכָל פֶּעֶלְךָ
וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה: אֱלֹהִים בִּקְדָּשׁ דִּרְכָּךְ מִי אֵל גְּדוֹל בְּאֱלֹהִים: אַתָּה הָאֵל עֹשֶׂה
פִּלְא פְּלֹא הוֹדַעְתָּ בְּעַמִּים עֲזָרָה: גְּאֻלַּת בְּזוֹרְעַ עֵמֶה בְּנֵי יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף סֶלָה: רְאוּה מִיָּם
אֱלֹהִים רְאוּה מִיָּם יַחֲלִיּוּ אֵף יִרְגְּזוּ תַּחֲמוּת: זָרְמוּ מִיָּם עֲבוֹת קוֹל נָתַנוּ שְׁחָקִים אֵף
חֲצִצִּיָּה יִתְחַלְּכוּ: קוֹל רַעֲמָה בַּגִּלְגָּל הָאִירוּ בְּרָקִים תִּבֵּל רָגְזָה וְתַרְעַשׂ הָאָרֶץ: בָּיִם
דִּרְכָּךְ וּשְׁבִילְךָ בְּמִים רַבִּים וְעִסְבוֹתֶיךָ לֹא נִדְּעוּ: נָחִית כִּצְאוֹ עֵמֶה בִּיד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

מזמור צ

תִּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲדַנִּי מַעֲזוֹ אַתָּה הֵייתָ לָנוּ בְּדֹר וְדֹר: בְּטָרֶם הָרִים יִלְדוּ
וְתַחֲלִל אֶרֶץ וְתִבֵּל וּמַעוֹלָם עַד עוֹלָם אַתָּה אֵל: תֵּשֵׁב אֲנוֹשׁ עַד דָּכָא וְתֹאמַר שׁוּבוּ
בְּנֵי אָדָם: כִּי אֶלֶף שָׁנִים בַּעֲיִנֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוּל כִּי יַעֲבֹר וְאַשְׁמוּרָה בְּלִילָה: זָרְמַתָּם
שִׁנָּה יִהְיוּ בִּבְקָר כְּחֻצִּיר יַחֲלֶף: בִּבְקָר יִצִּיץ וְחֲלָף לָעָרֶב יִמּוֹלֵל וַיִּבֶשׁ: כִּי כָלֵינוּ בְּאִפְךָ
וּבַחֲמַתְךָ נִבְהַלְנוּ: שְׁתָּה עֲזוֹנֵתֵינוּ לְנִגְדֶּךָ עֲלִמָּנוּ לְמֹאֹר פְּנֶיךָ: כִּי כָל יָמֵינוּ פָּנוּ

בְּעִבְרֹתָהּ בְּלִינוּ שְׁנִינוּ כְּמוֹ הִגָּה: יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבָעִים שָׁנָה וְאִם בְּגִבּוֹרֹת
שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרַחֲבָם עֹמֵל וְאֶזֶן כִּי גִזְ חִישׁ וְנִעְפָּה: מִי יוֹדֵעַ עֹז אִפְּךָ וּכְיִרְאָתָהּ
עֲבָרְתָהּ: לְמִנּוֹת יְמִינוּ כִּזְ הוֹדַע וְנִבְא לְבָב חֲכָמָה: שׁוּבָה יְהוָה עַד מָתִי וְהִנַּחֵם עַל
עֲבֹדֶיךָ: שְׁבַעֲנוּ בַּבֶּקֶר חֲסֹדֶךָ וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמַחָה בְּכָל יְמִינוּ: שְׁמַחְנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ
שְׁנוֹת רֹאשֵׁינוּ רָעָה: יִרְאֵה אֵל עֲבֹדֶיךָ פַּעֲלֶךָ וְהַדְרֶךָ עַל בְּנֵיהֶם: וַיְהִי נָעַם אֲדֹנֵי אֱלֹהֵינוּ
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָהּ:

מזמור קה

הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְּשִׁמוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו: שִׁירוּ לֹא זָמְרוּ לֹא שִׁיחוּ בְּכָל
נִפְלְאוֹתָיו: הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קֹדֶשׁוֹ יִשְׁמַח לֵב מִבְּקָשֵׁי יְהוָה: דִּרְשׁוּ יְהוָה וְעֹזוֹ בִּקְשׁוּ
כִּנּוּ תַמִּיד: זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה מִפְתּוֹ וּמִשְׁפָּטֵי כִּוִּי: זֶרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוּ
בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר
צוּה לְאַלְפֵי דוֹר: אֲשֶׁר כָּרַת אֶת אֲבָרָהֶם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק: וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֹק
לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: לֵאמֹר לֵךְ אֲתָן אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן חֶבֶל נַחֲלָתְכֶם: בְּהִיוֹתֶם מְתֵי
מִסְפָּר כְּמַעֲט וְגֵרִים בָּהּ: וַיִּתְּחַלְכוּ מִגּוֹי אֶל גּוֹי מִמַּמְלָכָה אֶל עַם אַחֵר: לֹא הִנִּיחַ אָדָם
לַעֲשֹׂקָם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מַלְכִּים: אֵל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחִי וּלְנִבְיָאִי אֵל תִּרְעוּ: וַיִּקְרָא רָעַב
עַל הָאָרֶץ כָּל מִטָּה לָחֶם שָׁבַר: שָׁלַח לְפָנֵיהֶם אִישׁ לָעֶבֶד נִמְכָּר יוֹסֵף: עָנוּ בְּכָבֵד וּרְגָלוֹ
בְּרִזָּל בָּאָה נִפְשׁוֹ: עַד עַתָּה בָּא דִּבְרוּ אִמְרַת יְהוָה צְרַפְתָּהּ: שָׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהּ מִשָּׁל
עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: שָׁמוּ אֲדוֹן לְבֵיתוֹ וּמִשָּׁל בְּכָל כְּנִיעָנוֹ: לְאֹסֵר שָׁרְיוֹ בְּנִפְשׁוֹ וּזְקִנָּיו
יַחֲבֵם: וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גֵּר בְּאֶרֶץ חָם: וַיִּפֹּר אֶת עַמּוֹ מְאֹד וַיַּעֲצֻמְהוּ
מִצְרָיו: הִפְךָ לָבָם לְשָׂנְאָ עַמּוֹ לְהִתְנַפֵּל בְּעַבְדָּיו: שָׁלַח מֹשֶׁה עֲבָדוֹ אַהֲרֹן אֲשֶׁר

בַּחֹר בּוֹ: שְׁמוֹ כֵּם דְּבָרֵי אֶתְוֹתִיו וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חֵם: שְׁלַח חֲשֹׁד וַיַּחֲשֹׁד וְלֹא מָרוּ
אֶת דְּבָרוֹ: הִפָּד אֶת מִימֵיהֶם לָדָם וַיָּמָת אֶת דִּגְתָּם: שָׂרֵץ אֶרֶצָם צִפְרֻדָּעִים בַּחֲדָרֵי
מַלְכֵיהֶם: אָמַר וַיָּבֹא עָרֹב כְּנִים בְּכָל גְּבוּלָם: נָתַן גִּשְׁמֵיהֶם בָּרֶד אֵשׁ לְהַבֹּת בְּאֶרֶצָם:
וַיָּד גִּפְנָם וּתְאֻנָּתָם וַיִּשְׁבֵּר עֵץ גְּבוּלָם: אָמַר וַיָּבֹא אֲרֶבָה וַיִּלֶּק וַאֲיֹן מִסְפָּר: וַיֹּאכֵל
כָּל עֵשֶׂב בְּאֶרֶצָם וַיֹּאכֵל פְּרִי אֲדָמָתָם: וַיָּד כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶצָם רֹאשִׁית לְכָל אוֹנָם:
וַיִּצְיֵאם בְּכֶסֶף וְזָהָב וַאֲיֹן בִּשְׂבָטָיו כּוֹשֵׁל: שִׂמַּח מִצְרַיִם בְּצִאתָם כִּי נִפְלָ פַחַדָם
עֲלֵיהֶם: פָּרַשׁ עֲנֹן לְמִסְדָּ וְאֵשׁ לְהֵאִיר לַיְלָה: שָׁאֵל וַיָּבֹא שָׁלוֹ וְלָחֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם:
פָּתַח צוּר וַיִּזְוֹבוּ מִיָּם הִלְכוּ בְּצִיּוֹת נָהָר: כִּי זָכַר אֶת דְּבַר קִדְשׁוֹ אֶת אֲבִרָהֶם עֲבָדָיו:
וַיִּצְא עַמּוֹ בִּשְׁשׁוֹן בִּרְנָה אֶת בַּחֲרִירוֹ: וַיִּתֵּן לָהֶם אֶרְצוֹת גּוֹיִם וַעֲמַל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ:
בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו וְתוֹרֹתָיו יִנְצְרוּ הַלְלוּיָהּ:

מזמור קל"ז

עַל נִהְרוֹת בְּבֶל שֵׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינוּ בְּזִכְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן: עַל עָרָבִים בְּתוֹכָהּ תִּלְּיֵנוּ
כְּנִירוֹתֵינוּ: כִּי שֵׁם שְׁאֵלֵנוּ שׁוֹבִינֵנוּ דְּבָרֵי שִׁיר וְתוֹלְלֵינוּ שִׂמְחָה שִׁירוֹ לָנוּ מִשִּׁיר
צִיּוֹן: אִידָּ נִשִּׁיר אֶת שִׁיר יְהוָה עַל אֲדָמַת נֶכֶר: אִם אֲשַׁכַּח יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי:
תִּדְּבַק לְשׁוֹנִי לְחֻכִּי אִם לֹא אֲזַכְּרִי אִם לֹא אַעֲלֶה אֶת יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתִי:
זָכַר יְהוָה לְבִנֵּי אֲדוֹם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאֹמְרִים עָרוֹ עָרוֹ עַד הַיּוֹסוֹד בָּהּ: בֵּת בְּבֶל
הִשְׁדּוּדָה אֲשֶׁרִי שִׁישָׁלָם לָךְ אֶת גְּמוּלָךְ שְׁגִמְלַת לָנוּ: אֲשֶׁרִי שִׂיאֲחוּ וּנְפִיצָ אֶת עַלְלֶיךָ:
אֵל הַסִּלְעִי:

מזמור קנ

הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֵל בְּקִדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ בַּגְּבוּרָתוֹ הַלְלוּהוּ בְּרַב
גְּדָלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתַסְקֵעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בַּנִּבָּל וּבַנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֵף וּמַחֲוֵל הַלְלוּהוּ
בַּמִּנִּים וְעוֹגֵב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלֵל
יְהִי הַלְלוּיָהּ:

לְאַחַר סִיּוּם הַמִּזְמוּרִים תֹּאמַר שְׁלוֹשָׁה פְּסוּקִים אֵלּוּ:

מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְהוָה שְׁבוֹת עִמּוֹ יִגַּל יַעֲקֹב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל:
וּתְשׁוּעַת צַדִּיקִים מִיְּהוָה מְעוֹז בְּעַת צָרָה: וַיַּעֲזֹרֵם יְהוָה וַיַּפְלִטֵם וַיַּפְלִטֵם מִרְשָׁעִים
וַיִּזְשִׁיעֵם כִּי חָסוּ בּוֹ:

תְּפִלָּה נִפְלְאָה לְאַחַר אֲמִירַת תִּיקוֹן הַכֹּלֵלִי

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, עֲלֵת הָעֲלֹת וְסִבַּת כָּל הַסְּבוֹת. אַנְתָּ לַעֲלֹא, לַעֲלֹא מִן כָּלֵא, וְלִית
לַעֲלֹא מִנֶּה, דְּלִית מַחְשְׁבָה תְּפִיסָא בְּךָ כָּלֵל. וְלֵךְ – דּוּמִיָּה תִּהְלֵךְ; וּמְרוֹמָם עַל כָּל
בְּרָכָה וְתִהְלֵךְ. אוֹתָךְ אֲדַרְשׁ, אוֹתָךְ אֲבַשֵּׁשׁ, שֶׁתַּחֲתוֹר חֲתִירָה דְּרָךְ כְּבוֹשָׁה מֵאַתָּה,
דְּרָךְ כָּל הָעוֹלָמוֹת עַד הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת שְׁלִי, בְּמָקוֹם שְׁאֲנִי עוֹמֵד, כְּפִי אֲשֶׁר נִגְלָה לִּי
יִזְדַּע תַּעֲלֹמוֹת. וּבִדְרָךְ וְנִתִּיב הַזֶּה תֹּאִיר עָלַי אוֹרָה, לְהַחֲזִירֵנִי בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה
לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, כְּפִי רְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת; כְּפִי רְצוֹן מִבְּחַר הַבְּרוּאִים, לְבִלִּי לַחֲשֹׁב בְּמַחְשַׁבְתִּי
שׁוּם מַחְשַׁבַת חוּץ וְשׁוּם מַחְשַׁבָה וּבִלְבוֹל שֶׁהוּא נֶגֶד רְצוֹנְךָ. רַק לְדַבֵּק בְּמַחְשַׁבֹת
זְכוֹת, צַחוֹת וְקִדּוּשׁוֹת בַּעֲבוּדְךָ בְּאַמֶּת, בְּהִשְׁתַּדֵּךְ וּבְתוֹרָתְךָ. הֵט לְפִי אֶל עֲדוּתֶיךָ
(קוֹרְאִים: עֲדוּתֶיךָ) וְתֵן לִי לֵב טָהוֹר לַעֲבֹדְךָ בְּאַמֶּת. וּמִמְצוֹלוֹת יָם תּוֹצִיאֵנִי לְאוֹר

גְּדוֹלַת חַיֵּשׁ קֵל מְהֵרָה, תְּשׁוּעַת אֲדָנִי בְּתַרְפֵּי עֵינִי, לְאֹרֶךְ בָּאוֹר תַּחֲיִים, כָּל יְמֵי הַיּוֹתִי
עַל פְּנֵי הָאָדָמָה; וְאַזְכָּה לְתַדְרֵשׁ נְעוּרֵי, הַיָּמִים שֶׁעָבְרוּ בַּחֲשָׁד, לְהַחְזִירֵם אֶל הַקִּדְשָׁה.
וְתַהִי יִצְיָאתִי מִן הָעוֹלָם כְּבִיאָתִי: בְּלֹא חֲטָא. וְאַזְכָּה לְחַזוֹת בְּנַעַם אֲדָנִי וּלְבַקֵּר
בְּהִיכְלוֹ, כָּלֹו אוֹמֵר כְּבוֹד. אָמֵן נֶצַח סֵלָה וְעַד.

קונטרס חלוקי הנחל

קונטרס חלוקי הנחל ובו 7 עמודים ויסודי האמונה ע"פ דעת

נ'חל נ'ובע מ'קור ח'כמה רבי נחמן מברסלב.

מתוך הספר 'שארית יצחק' לרבי יצחק ברייטר זצ"ל.

עמוד ראשון – עמוד יד ה'

יסוד היסודות ועיקר העיקרים, מה שזכינו לשאוב מימי הנחל הוא, לידע ולהודע
כי כל מה שעובר על האדם בין ברוחניות בין בגשמיות, במזיד ובשוגג באונס
וברצון, הכל בגזירת היוצר הוא, כי אם האדם איננו ראוי ולא זכה עדיין להת-
קרב אל הקדושה ואל המצווה לעשות אותה, מבבללים אותו מן השמים ממנה,
כי נתגלגלת בתוך מחשבותיו מחשבה מבבללת כזאת, אשר אינה מניחה אותו
לעשות הדבר שבקדושה אף שרצה להעשותה, וכל זה אינו ח"ו לנקמה מהשי"ת
כי אם ברחמיו ית', המרחם על כל מעשיו, יודע ועד דיין אמת, כי אי אפשר
לקרבו אל הטוב כי אם בדרך זה, להודיעו איך הוא רחוק מטוב, ואיך הוא עומד
במדריגה פחותה כזו, ואין עליו לעשות כי אם לצעוק אחר המעשה הרע להשי"ת
על זה, ולספר הכל לפניו ית', ולשפוך לבו בתחנונים ולפרש שיחתו לפניו ולבקש
ולהתחנן על נפשו, שיוכחו השי"ת להתקרב אל הדבר שבקדושה, וזהו נפלאות

תמים דעים, ועל יסוד זה סובבים הולכים כל המאמרים וכל התורות של הלכותי מוהר"ן, וכל מיני התחזקות, ובפרט התורה אומרה לאלקי בעודי, ליקו"מ ח"א סי' רפב מה שצריכין לדון א"ע ואת אחרים לכף זכות, כי זהו עיקר הלמוד זכות שכל הירידות שעברו עליו ועליהם, במזיד ובשוגג באונס וברצון הכל מן השמים כדי לקרבו בדרך זה. אבל הרחוקים מהצדיק האמת אינם מבינים זאת, וגם מקורב צריך זכות גדול שיזכור זאת תמיד, ועל הכל מה שעובר עליו יתחזק בתפילה להשי"ת, יתקרב על ידי הירידה ואל יתרחק על ידי ח"ו, וכן בליקו"מ תנינא סימן פב בהתורה כי תצא, מענין כסדר ושלא כסדר בין ברוחני בין בגשמי, והבחינה מה כחינו המובא שם הכל כנ"ל, וזכות ההתגלות הזאת יעמוד לנו לילך בזה אמן.

עמוד שני – עמוד התגלות אלקות

יסוד השני הוא לידע כי התגלות אלקותו ית' נשתלשלת כל היום כולו להאדם וכל הליכה, מאז נאצלה כל הבריאיה כולה, לפעמים לעיתים רחוקות בהתגלות ממש שמאירין עיניו והוא משתוקק באמת להתקרב להשי"ת כי קוראין אותו ממש והוא שומע, אבל על פי רוב "ההתגלות הוא בהעלם נפלא", "ובהיפוך אתוון", כי נשתלשלה זאת החיות אלקות בתוך מחשבות של עצלות ועצבות, כבודות ואי רצון, אף פעם בתוך כפירות ובלבולים, דמיונות מחשבות, תאוות והרהורים, וכו', וכו'. והעיקר לידע, כי מה ששומע או רואה מאזין ומקשיב, או מרגיש מיד איש ומיד אשה, מקרוב או מרחוק. ובפרט מאשתו ומבני ביתו, הכל הוא דברי השי"ת אשר קורא אותו אליו בזה, וזה הוא התיקונין שנותנין לו מלמעלה.

וסוד זה מרומז בגמ' מיום שחרב בית המקדש נישלה הנבואה (היינו התוכחה) מן הנביאים וניתנה לשוטים ולקטני הדעת (היינו מה שהמוכיחין בעצמן אינם יודעים, כי הם משיחין לפי דעתן ואף ההיפוך מן הישר, ובאמת מרמזין על

הטוב)) ושורש של ההשתלשלות הזאת מחלוקת שבקדושה מחלוקת של תנאים ואמוראים. מה שאלו ואלו דברי אלקים חיים, אף שההלכה הוא ע"פ אחד מהם, אבל מהשי"ת נסבב הדבר שהשני יאמר ויוכיח מהתורה שלא עפ"י הלכה למעשה, והאדם יבין דרכו כי הם גם דברי השי"ת אבל צריכין, לעשות אליבא דהלכתא ועל פי כללי התלמוד, וההיפוך מהמאן דאמר השני החולק עליו, אף שגם התנא זה קיבל דבריו משמים, כי כל זה בשביל הבחירה והניסיון הצירוף והבירור, לכן גם זה טעם מה שצריכין ללמוד שולחן ערוך בכל יום (כאשר רבינו ז"ל הזהיר מאוד על זה) להכריע ההלכה ולתווך השלום בין המחלוקת של האדם, בתוך מחשבותיו ובכל מה שעובר עליו, שלא יהיה בבחי' חלק לבם, בבחי' "ברצות ה' דרכי איש גם אויביו (אלו המחשבות המעקמים את לבו הנמשכים מהיצה"ר) ישלם אתו". ועל זה נאמר (צפניה ג) אז אהפוך אל העמים "שפה ברורה" לקרא כולם בשם ה', והאלילים כליל יחלוף (רע בטוב) כי אז יתגלה שכל הכפירות היו קריאה לאמונה, וגם ויקרא אל משה באלף זעירא מרמז על זה, אשר בכל מיני מקרה הקורה לאדם, נעלם שם קול קריאה מהשי"ת אליו בקול דממה דקה. והבן.

עמוד שלישי – עמוד ההסתרה

יסוד השלישי הוא לידע כי כל התאווה יסודתן על הכפירה הגדולה של ההסתרה, אשר אין שום אדם נקי ממנה והוא "כחי ועוצם ידי עשה את החיל הזה" והוא עבודה זרה ממש, וממנה נצמחת תאוות ממון אשר עיקרה שהאדם יתבהל ויאסוף ממון בכוחו וישכח בהבורא ית' אשר הוא נותן לו עצה וכח לעשות חיל ולמקני נכסיו, והכל הוא מאתו ית' בהשגחה פרטית.

ומה שאין נותנים מן השמים להאדם פרנסה בלי סבוכים ועשיית האדם, הוא בשביל הבחירה והנסיון ההסתרה, כדי שיוכל לומר ידי רמה ולא ה' פעל כל

זאת. ומזה באה הכבדות לצדקה ולמשא מתן באמונה, ולקביעות עתים לתורה וכל טוב כמובן.

עצה ומבחן לזה מצאנו בעזרת השי"ת, שאם יזכה האדם לאחוז בזה יתקן הרבה בזה הדבר. והוא: שאל יתחרט כלל וכלל מה שעשה או שנעשה איזה היוזק בפר' נסתו על ידו בעצמו על ידי שנסבב בדעתו איזה עצה שאינה טובה, או ע"י אחר שעל ידו נפסד לו בפרנסתו כפי דעתו עתה, כי כל מחשבות כאלו ירחק מדעתו ויאמין בהשגחה פרטית אשר כל הדבורים והמחשבות, אשר דיבר הוא, או אחר אשר על ידם בא לו ההפסד הכל מיד ה' הייתה זאת, הגדיל עצה הפליא תושיה, וכל זמן אשר הוא מתחרט את אשר נעשה, אות הוא כי נתפש בהרשת של כחי ועוצם ידי, אף שאינו אומר זאת בפיו בפירוש, כי על זה רמזה התורה ואמרה "בלבבך" כחי ועוצם ידי וכו'.

גם תאוות אכילה נצמחת מהכפירה הזאת, כי באמת הכח והחיות להאדם נשפעת מהשי"ת חי החיים, ורק בשביל הבחירה וההסתרה ניתנה החיות להאדם דרך המאכל והמשתה, וכל זמן שהאדם אינו זוכה לזה הדעת הוא נתפש בגשמיות המאכל, ושוכח בו ית', ואין עצה להמתיק ולהשתיק המיית תאוות אכילה כי אם בזה הדעת, לידע כי כל הכח והחיות מהמאכל, וגם הטעם אשר הוא מרגיש בהמאכל הכל הוא מהשי"ת, ואך בשביל הבחירה והניסיון נשתלשל החיות דרך המאכל.

וזהו כל כוונת ברכת הנהנין "מוציא לחם מן הארץ" (דרך גשמי והסתרה) בשביל הבחירה לזכותינו בעבודת התגלות ההסתרה וכן כל הברכות וד"ל. ליקו"מ סימן נו.

עמוד רביעי - עמוד ארך אפים

יסוד הרביעי, ענין ישמע בזיונו ידום וישתוק והוא עיקר התשובה (ליקו"מ ח"א סי' ו'). הוא לידע כי כל מה שעושה הבעל בחירה הכלל הוא מהשי"ת, ולכן כששומע דברי חירוף וגידוף מיד איש מיד רעהו, או בקבלו נזק ממנו ידע אשר הכל מהשי"ת הוא, ולכן בהקצפו על רעהו ובזעפו עליו מסיר נשמתו הקדושה ממנו בעצמו, כי איננו מאמין בהשגחה פרטית, אשר האדם הוא רק שליח המקום, בחי' למשפטיך עמדו היום, כי הכל עבדיך (נדרים מ"א) אבל באמת הכל הוא מהשי"ת לטובתו ולמרק עונותיו, והוא מסיר אינו ומטה שכמו מלכתתקן, אשר אז הוא עת לזה כי אי אפשר להתתקן כי אם כשעולין לסוד התשובה ושורשה לידע כי הכל מאת ה' היתה לנו כנ"ל, וזהו לשון תשובה: לשוב הכל להשי"ת לידע שהכל מאתו ית'. וזה הדעת נתגלה אז בהכאיב אותו חבירו והוא שותק לו, בידעו כי הכל מאתו ית' למרק עוון ולהתם החטאת, וללמד לאדם דעת ועי"ז נתבטלה הקליפה וההסתרה כולה אמן.

עמוד חמישי - עמוד התשובה

יסוד החמישי לידע, כי בכל עליה ועליה כל חרטה לתשובה אשר נתעוררת בקרב האדם, אם חושב אז האדם שבודאי אהיה איש כשר מעתה, בודאי אעשה כך וכך, ידע שמחשבה כזאת מעורבת היא מכפירת כחי ועוצם ידי, וגוררת עמה אחר כך עצבות והתרחקות, כי חושב הוא כי בידו הוא, והמלכות שלו הוא, וכי ראוי הוא עבור מחשבה טובה אחת, אשר באה אליו באיתערותא דלעילא, להתקרב וכי כל התרחקותו עד הנה מידו היתה זאת, ולא דעת ולא תבונה לו כי מן השמים עכבוהו עבור שלא זכה עדיין להדבר שבקדושה, עבור שלא התפלל כראוי, ואף מעתה אם לא ימצא חן בעיני השם, גם עתה לא יעמוד בניסיון, ואין לו שום עצה

כי אם לקבל עליו לעשות טוב ולבקש מהשי"ת שלא ירחיקוהו עכ"פ מתפילה תחנונים, וכי על כל מה יעבור עליו יזכור מיד בהעצה של תפילה אשר יסודותה בהררי קודש לגלות כי הכל ביד השי"ת ובידו לגדל ולחזק לכל. וכמו שכתוב וחנותי את אשר אחון, היינו מי שיבקש זאת מידי את אשר אחוננהו, כי יזכה לדעת הזה שאין שום יאוש בעולם כלל, כי כל מיני ירידות מאתו יתברך בחסד וברחמים לקרב, ולא לרחק. ועל כולם צריכים כי אם להרבות בתפילה ובתחנונים בין קודם הנסיון, בין לאחר הנסיון ואף אם ח"ו נכשל בו במזיד ובשוגג באונס וברצון הכל כנ"ל.

עמוד שישי – עמוד העשיה

יסוד הששי הוא לידע אף שהכל בידי השם על פי גזירותיו העליונות בין ברוחני בין בגשמי, על כל זה כן יסד המלך מלכו של עולם בשביל הניסיון והבחירה שהאדם עליו לעשות את שלו, אבל לא בכוונה זאת אשר העשיה שלו הוא, כי אם בשביל הניסיון והבחירה, כי כך המצוה לעשות אף שאיננו בידו, לכן צריך להתחזק בכל כחו לילך בדרך מלכו של עולם ולהשמר מכל חטא עון ואשמה, וגם בדרך ארץ לעשות הכל על צד היותר טוב, והכל בכוונה הנ"ל. למשל: ברור הוא הדבר על פי דעת האמונה והאמת, שהריוח אשר צריך להגיע אל האדם, אף אם יסתיר את עצמו מתחת לארץ יבוא לידו בלי ספק. גם המצוות וההתעוררות לדברים שבקדושה כשיעלה ברצונו ית' לזכותו כי מצא חן בעיניו ית' כי יתפלל אליו, ימציאם אליו. על כל זה המצוה לירד להסתרה בכוונה זאת התיקון לתקנה. ובזה טועין העולם הרבה, כי רואין בספר תורת אלקים וברכך "בכל אשר תעשה", וגם בעניני רוחניות "ועשיתם אותם" ובספר התפלות; "כי אני אדוני העון". "ואנוכי סבותי בכל אלה", וכדומה, חושבין כי הכל ביד האדם

אבל באמת הכוונה כי צריך האדם לעשות להתחזק בכל כחו, אבל בכוונה הנ"ל, ואסור לו לשכוח זאת הכוונה, בין ברוחני בין בגשמי, בכל אשר הוא עושה כי כן גזר השי"ת שלא יוכלו לראות יד השם עין בעין. כי עיקר תענוגיו ית' להכירו ע"י ההסתרה, ולידע כי גם ההסתרה מאתו ית' ולכלול דרי מעלה בדרי מטה, והידיעה בבחירה, וההשגחה בהטבע, לתקן כתר מלכות; ולידע כי ה' הוא אלקים. לכן עצה להאדם, בענין דרך פרנסה ולכל הצטרכותיו הוא; טרם ידע איזה דרך ונתיב יעלה, ומה עליו לעשות ולהיכן לפנות, צריך הוא לישא עיניו למרום, ולהמשיך אמונה פשוטה, כי אז צריך הוא לתקן חלל הפנוי שורש של ההסתרה, כי אז תקונו להאמין שזה דרכו לבלי לעשות כלום שום עובדא כי אם תפילה ותחנונים, ואח"כ כשמתנוצץ לו במוחו איזה עצה אמיתית, או ההיפך, צריך הוא אז לקיימה בכוונה עבור הנסיון והבחירה, לא שיחשוב ח"ו כי אי אפשר להשי"ת ליתן לו פרנסה כי אם ע"י סיבות ועשיותיו, ולסמוך את עצמו על הסיבה, כי זהו מעשה העגל ממש, ועל זה שואל"ן ליום הדין "נשאת ונתת באמונה" היינו מה שיצאת למו"מ היה בשביל האמונה, היינו בכוונת תיקון האמונה, כי כן המצוה מידו ית' לעשות בשביל הניסיון לצרף את הבריות כדי לקיים את התורה בדרך הזה, אבל ידעת כי הפרנסה שלך מידו ית' ולא ע"י עשייתך, כלל וכלל לא, או בשביל הכפירה יצאת למו"מ שחשבת מה יושיענו בפרנסה מה שאשב בביהמ"ד, אם לא אעשה לא יהיה לי פרנסה, וצריכין לזה דעה צחה להבין איזו פעולה מההשגחה לעשות, ואיזו להיפוך, והשם ירחם.

עמוד שביעי - עמוד הצדיק

יסוד שביעי בעניין התקרבות לצדיק האמת:

א. הוא נשמת משיח הקדמה לעולם והוא שורש נפשות ישראל וכל הבריאה

כֹּלֶה בַסּוּד כָּל הָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֲלֵא בִשְׁבִיל לְצוּת לָזֶה, וְצָדִיק יִסּוּד עוֹלָם.

ב. עֲמוּ נִתְיַעֵץ הַקַּב"ה בִּבְרִיאת עוֹלָמוֹ, כִּמ"ש אֵת מִי נֹעֵץ וִיבִינְהוּ וִיִּלְמְדֵהוּ בְּאוֹרַח מִשְׁפָּט.

ג. הוּא עָרַב לְהַקַּב"ה שִׁיתֵּקֵן אֵת הָעוֹלָם.

ד. כָּל הָעֲבוּדוֹת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, כָּל הַגְּלָגּוּלִין וְהַבִּירוּרִין וְהַנְּסִיווֹת וְהַתְּגָלוֹת אֲמוּנָה עַל יְדוֹ, כִּמ"ש בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמַן הוּא.

ה. אֵלָיו נָתַן הַקַּב"ה מִמְשָׁלָה וּמַלְכוּת, ע"ד צָדִיק מוֹשֵׁל בִּירֵאת אֱלֹקִים.

ו. הוּא הַבִּי"ד שֶׁל מַעֲלָה.

ז. הוּא הַתְּגָלוֹת שֶׁל יָד ה', הֵינּוּ הַהִשְׁגָּחָה פֶּרִטִית בֵּין בְּרוּחָנִי בֵּין בְּגִשְׁמִי הוּא מַגֵּלָה.

ח. הוּא הַתְּגָלוֹת שֶׁל תַּפְלָה כִּמ"ש וְאֵנִי תַּפְלָה.

ט. הוּא הַמִּרְכָּבָה לְשִׁכִּינָה.

י. הוּא הַקְּדוּשָׁה.

יא. הוּא הַחַיּוּת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם.

יב. עַל יְדוֹ עוֹלִין כָּל הָעֲבוּדוֹת לְשָׁמַיִם.

יג. עַל יְדוֹ כָּל הַהֲתַעֲוֵרוֹת לְתִשׁוּבָה

יד. עַל יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת הָאָדָם לְהַצְדִּיק אֲמֶת, הֵינּוּ עַל יְדֵי הִידִיעוֹת הַנ"ל וְע"י הַהֲלִיכָה בְּעֲצוֹתָיו הַק', נִמְשָׁךְ עַל הָאָדָם מַעִין נִיצוּצֵי אוֹר שֶׁל קְדוּשַׁת הַצָּדִיק כָּל אֶחָד כִּפִּי בַחֲנִינָתוֹ. הֵינּוּ אֵף אִם הָאָדָם רָחוּק מִהַקְּדוּשָׁה, ע"י שֶׁהוּא נִתְקַרֵּב אֶל הַצָּדִיק אֲמֶת נִשְׁפָּע עָלָיו עַכ"פ שִׁדְעָה וִירָאָה הֵיטֵב אֵיךְ הוּא רָחוּק מֵהָאֲמֶת וְצָדִיק

ומדרכי המשפט הנכון, ואיך הוא מונח ממש בהיפוך, כדי שישתוקק להאמת ויתפלל על זה בלי שום יאוש עצבות, כי אם ידע אשר גם אותו קורא השי"ת וכי יקר הוא בעיניו ה', וכן למעלה כל אחד כפי בחינתו וכפי התקרבותו להצדיק האמת זוכה להמשיך עליו קדושת הצדיק ביותר לילך באורחותיו ולידע כי הכל ביד ה' ולהתפלל על זה תמיד אמן.

טו. חלקי נשמת הצדיק בכל הנבראים ובפרט

בעם ה' וביותר בכל הצדיקים האמיתיים.

טז. התחדשות דרך האמת היה חמשה פעמים בעולם, ואלה הם: משה רבינו, רבי שמעון בן יוחאי, רבי יצחק לוריא, רבי ישראל בעש"ט והנחל נובע מקור חכמה, וממנו עד המשיח לא יהי' חדשות.

יז. בכל מקום שנזכר צדיק בליקוטי מוהר"ן הכל על הצדיקים הנ"ל.

יח. ביותר הי' התגלות ענין של תפלה נשמת משיח ברוד המלך.

יט. אין להאדם להשתדל להעשות זה הצדיק ואין לו לחשוב כי כל מי שרוצה ליטול את הכתר הזה נוטל, כי זהו ענין של מפורסם של שקר שהובא בליקוטי מוהר"ן. כי אם כל אחד צריך לקבל מזה הצדיק הנתגלה בכמה דורות, שזהו ענין של התנוצצות משיח וההכנה לגאולה, וכל אחד צריך לידע מזה הצדיק כי אם לא ידע ממנו בזה הגלגול יצטרך להתגלגל עד שידע, ועל זה אנו ממתנים כל כך על הגאולה והתמורה, ועל זה כווננו חז"ל: עשה לך רב וקנה לך חבר, שיחדיו תקבלו מזה הרב, וגם כל האומר בשם אומרו מביא גאולה לעולם, היינו שידע ממי נמשכו כל הדברים, על ידי זה מקרב הגאולה וגאולת נפשם.

כ. לידע כי חידוש כמו הנחל נובע מ'קור ח'כמה עוד לא היה בעולם כי הוא הכין כלים למשיח צדקנו והמשיח ילחום בהם לתקן העולם.

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן תּוֹרַת רַב רַבְּנֵנוּ הַקָּדוֹשׁ

דַּע, כִּי צָרִיד לָדוֹן אֶת כָּל אָדָם לְכַף זְכוּת, וְאַפְלֹו מִי שֶׁהוּא רָשָׁע גָּמּוּר, צָרִיד לְחַפֵּשׁ וּלְמַצֵּא בּוֹ אֵיזָה מַעַט טוֹב, שֶׁבְּאוֹתוֹ הִמָּעֵט אֵינּוּ רָשָׁע, וְעַל יְדֵי זֶה שְׂמוּצָא בּוֹ מַעַט טוֹב, וְדוֹן אוֹתוֹ לְכַף זְכוּת, עַל־יְדֵי־זֶה מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּאַמֶּת לְכַף זְכוּת, וְיֻכַּל לְהַשִּׁיבּוֹ בְּתִשְׁבּוּבָה. וְזֶה בְּחִינַת (תהלים לו): וְעוֹד מַעַט וְאֵין רָשָׁע וְהִתְבּוֹנְנַת עַל מְקוֹמוֹ וְאֵינְנוּ; הֵינּוּ שֶׁהַפְּסוֹק מוֹחִיר לָדוֹן אֶת הַכָּל לְכַף זְכוּת, וְאַיִם־עַל־פִּי שְׂאֵתָה רוֹאָה שֶׁהוּא רָשָׁע גָּמּוּר, אִי־עַל־פִּי־כּוֹ צָרִיד אֶתָּה לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ לְמַצֵּא בּוֹ מַעַט טוֹב, שֶׁשֵּׁם אֵינּוּ רָשָׁע. וְזֶהוּ: וְעוֹד מַעַט וְאֵין רָשָׁע – שֶׁצָּרִיד אֶתָּה לְבַקֵּשׁ בּוֹ עוֹד מַעַט טוֹב, שֵׁישׁ בּוֹ עֲדוֹן, שֶׁשֵּׁם אֵינּוּ רָשָׁע, כִּי אִי־עַל־פִּי שֶׁהוּא רָשָׁע, אִיד אֶפְשָׁר שְׂאֵין בּוֹ מַעַט טוֹב עֲדוֹן, כִּי אִיד אֶפְשָׁר שְׁלֹא עָשָׂה אֵיזָה מִצְוָה אוֹ דְּבַר טוֹב מִיָּמָיו, וְעַל־יְדֵי־זֶה שְׂאֵתָה מוֹצֵא בּוֹ עוֹד מַעַט טוֹב, שֶׁשֵּׁם אֵינּוּ רָשָׁע, וְאַתָּה דוֹן אוֹתוֹ לְכַף זְכוּת, עַל־יְדֵי־זֶה אֶתָּה מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּאַמֶּת מִכֵּף חוֹבָה לְכַף זְכוּת, עַד שִׁישׁוּב בְּתִשְׁבּוּבָה עַל־יְדֵי־זֶה. וְזֶהוּ: וְעוֹד מַעַט וְאֵין רָשָׁע – עַל־יְדֵי שְׂמוּצָא בְּהִרְשָׁע עוֹד מַעַט טוֹב, שֶׁשֵּׁם אֵינּוּ רָשָׁע, עַל־יְדֵי־זֶה: וְהִתְבּוֹנְנַת עַל מְקוֹמוֹ וְאֵינְנוּ – הֵינּוּ כְּשֶׁתִּתְּבוֹנוּ וְתִסְתַּכַּל עַל מְקוֹמוֹ וּמִדְּרָגָתוֹ, וְאֵינְנוּ שֵׁם עַל מְקוֹמוֹ הִרְאֵשׁוֹן, כִּי עַל־יְדֵי שְׂמוּצָאֵין בּוֹ עוֹד מַעַט טוֹב, אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה, וְדִנְיוֹ אוֹתוֹ לְכַף זְכוּת, עַל־יְדֵי־זֶה מוֹצֵאֵין אוֹתוֹ בְּאַמֶּת מִכֵּף חוֹבָה לְכַף זְכוּת. וְזֶהוּ: וְהִתְבּוֹנְנַת עַל מְקוֹמוֹ וְאֵינְנוּ כֵּנ"ל, וְהֵבּוּ: וְכּוֹ צָרִיד הָאָדָם לְמַצֵּא גַם בְּעַצְמוֹ. כִּי זֶה יְדוּעַ, שֶׁצָּרִיד הָאָדָם לְזַהֵר מְאֹד לְהִיטֵי בְּשִׁמְחָה תְּמִיד, וּלְהִתְרַחֵק מִכָּל הַעֲצָבוֹת מְאֹד מְאֹד (כְּמִבְּאָר אֶצְלָנוּ כְּמָה פְּעָמִים), וְאַפְלֹו כְּשֶׁמִּתְחִיל לְהִסְתַּכַּל בְּעַצְמוֹ וְרוֹאָה שְׂאֵין בּוֹ שׁוֹם טוֹב, וְהוּא מְלֵא חֲטָאִים, וְרוֹצֵה

הבעל דבר להפילו על ידי זה בעצבות ומרה שחורה, חס ושלום, אי על פייכו
אסור לו לפל מזה, רק צריך לחפש ולמצא בעצמו איזה מעט טוב, כי איד אפשר
שלא עשה מימיו איזה מצוה או דבר טוב, ואף שכשמתחיל להסתכל באותו
הדבר הטוב, הוא רואה שהוא גם כן מלא פצעים ואין בו מתם, הינו שרואה שגם
המצוה והדבר שבקדשה שזכה לעשות, הוא גם כן מלא פניות ומחשבות זרות
ופגמים הרבה, עם כל זה איד אפשר שלא יהיה באותה המצוה והדבר שבקדשה
איזה מעט טוב, כי על כל פנים איד שהוא, על כל פנים היה איזה נקדה טובה
בהמצוה והדבר טוב שעשה, כי צריך האדם לחפש ולבקש למצא בעצמו איזה
מעט טוב, כדי להחיות את עצמו, ולבוא לידי שמחה כנ"ל, ועל ידי זה שמחפש
ומוצא בעצמו עדיו מעט טוב, על ידי זה הוא יוצא באמת מכף חובה לכף זכות,
ויוכל לשוב בתשובה, בבחינות: ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו
ואיננו, כנ"ל. הינו כמו שצריכין לדון אחרים לכף זכות, אפילו את הרשעים,
ולמצא בהם איזה נקדות טובות, ועל ידי זה מוציאים אותם באמת מכף חובה
לכף זכות, בבחינת: ועוד מעט וכו' והתבוננת וכו' כנ"ל, כמו כן הוא אצל האדם
בעצמו, שצריך לדון את עצמו לכף זכות, ולמצא בעצמו איזה נקדה טובה עדיו,
כדי לחזק את עצמו שלא יפל לגמרי, חס ושלום, רק אדרבא יחיה את עצמו,
וישמח את נפשו במעט הטוב שמוצא בעצמו, דהינו מה שזכה לעשות מימיו
איזה מצוה או איזה דבר טוב, וכמו כן צריך לחפש עוד, למצא בעצמו עוד איזה
דבר טוב, ואף שגם אותו הדבר הטוב הוא גם כן מערב בפסלת הרבה, עם כל זה
יוציא משם גם כן איזה נקדה טובה. וכן יחפש וילקט עוד הנקדות טובות, ועל
ידי זה נעשין נגונים, כמבאר במקום אחר (במאמר ויהי מקץ בסי' נ"ד), בחינת
מנגו בכלי זמר, שהוא בחינת שמלקט הרוח טובה מן הרוח נכאה עצבות רוח, עין
שם. וזהו הכלל, כי נגינה דקדשה היא גבוה מאד מאד כידוע, ועקר הנגון נעשה

על־ידי ברור הטוב מן הרע, שעל־ידי שמבררין ומלקטין הנקודות טובות מתוך הרע, על־ידי זה נעשים נגונים וזמירות, עין שם היטב]. ועל כן על ידי שאינו מניח להפיל את עצמו ומחיה את עצמו במה שמחפש ומבקש ומוציא בעצמו איזה נקודות טובות, ומלקט ומברר אלו הנקודות טובות מתוך הרע והפסלת שבו וכו' כנ"ל, על־ידי־זה נעשין נגונים כנ"ל, ואזי הוא יכול להתפלל ולומר ולהודות לה'. כי זה ידוע שכשהאדם נופל בדעתו מחמת גשמיותו ומעשיו הרעים, שרואה שהוא רחוק מאד מאד מן הקדשה באמת, אזי על־פי רב אינו יכול להתפלל כלל מחמת זה, ואינו יכול לפתח פיו כלל, מחמת גדל העצבות והמרה שחורה והכבדות שנופל עליו, על־ידי שרואה גדל עצם רחוקו מהשם יתברך. אבל כשהוא מחיה את עצמו על־פי העצה הנ"ל, דהיינו שאף־על־פי שידע בעצמו שיש לו מעשים רעים וחטאים הרבה מאד, והוא רחוק מאד מאד מהשם יתברך, אף־על־פי־כן הוא מחפש ומבקש ומוציא בעצמו עדיו איזה נקודות טובות כנ"ל, ומחיה ומשמח את עצמו בזה, כי בודאי ראוי להאדם להגדיל שמחתו מאד בכל נקדה ונקדה טובה מקדשת ישראל שמוציא בעצמו עדיו, ואזי כשמחיה ומשמח את עצמו על־ידי־זה כנ"ל, אזי הוא יכול להתפלל ולומר ולהודות לה':

וזה בחינת (תהלים קמו): אומרה לאלקי בעודי – בעודי דיקא, הינו על ידי בחינת העוד שלי, שאני מוצא בעצמי בחינת: עוד מעט ואין רשע כנ"ל, על ידי אותה הנקדה, על־ידי־זה אוכל לומר ולהודות לה' כנ"ל. וזהו: אומרה – אומרה דיקא, הינו זמירות ונגונים שנעשין על ידי שמלקט הנקודות טובות כנ"ל:

וזהו תהיר רבנו וזכרנו לברכה מאד, לילה עם התורה הזאת, כי הוא יסוד גדול לכל מי שרוצה להתקרב להשם יתברך, ולכל יאבד עולמו לגמרי חס ושלום, כי רב בני אדם שרחוקים מהשם יתברך, עקר רחוקם הוא מחמת מרה שחורה ועצבות,

מחמת שנופלים בדעתם, מחמת שרואים בעצמם גדל קלקולם שקלקלו מעשיהם, כל אחד כפי מה שיודע בעצמו את נגעי לבבו ומכאוביו, ומחמת זה הם נופלים בדעתם, ורבו מיאשים עצמו לגמרי, ועל ידי זה אינם מתפללים בכונה כלל, ואינם עושים אפילו מה שהיו יכולים לעשות עדיו. על כן צריך האדם להשכיל מאד על דבר זה, כי כל הנפילות שבדעתו, אף על פי שהוא מחמת מעשים רעים שעשה באמת, עם כל זה, הנפילה שבדעתו, והעצבות והמרה שחורה שנופל עליו על ידי זה, הכל הוא רק מעשי בעל דבר, שמחליש דעתו כדי להפילו לגמרי, חס ושלום. על כן צריכין להתחזק מאד, לילך עם התורה הזאת, לחפש ולבקש בעצמו בכל פעם איזה מעט טוב ונקודות טובות וכו' כנ"ל. ועל ידי זה יחיה וישמח את עצמו, ויצפה לישועה עדיו, ויוכל להתפלל ולומר ולהודות לה, בבחינת: אומרה לאלי בעודי כנ"ל, ועל ידי זה יזכה לשוב באמת אל ה' כנ"ל:

ודע, שמי שיכול לעשות אלו הנגונים, דהיינו לקט הנקודות טובות שנמצא בכל אחד מישראל, אפילו בהפושעי ישראל כנ"ל, הוא יכול להתפלל לפני העמוד, כי המתפלל לפני העמוד, הוא נקרא שליח צבור, וצריך שיהיה נשלח מכל הצבור, דהיינו שצריך שיקבץ כל נקדה טובה שנמצא בכל אחד מהמתפללים, וכל הנקודות טובות יהיו נכללים בו, והוא יעמד ויתפלל עם כל הטוב הזה, וזהו שליח צבור, וצריך שיהיה בו בחינה גבוהה כזו, שעל ידי זה יהיו כל הנקודות תאבים אליו, ויהיו נכללים בו, ומי שיכול לעשות נגונים כנ"ל, דהיינו שיכול לדון את כל אדם לבפ' זכות, אפילו את הקלים והרשעים, כי משתדל לחפש ולבקש למצא בכלם נקודות טובות כנ"ל, שעל ידי זה נעשין נגונים כנ"ל, זה הצדיק שאוחז במדרגה זאת, הוא יכול להיות חזן ושליח צבור, דהיינו להתפלל לפני העמוד, כי הוא יש בו בחינה זו הצריכה להשליח צבור ההגון באמת, שצריך שיהיה בו בחינה, שיהיו

כָּל הַנִּקְדוּת טוֹבוֹת תֹּאבִים אֵלָיו וַיְהִי נִכְלָלִין בּוֹ כֵּן"ל, כִּי הוּא יָכוֹל לְקַבֵּץ כָּל
הַנִּקְדוּת טוֹבוֹת שְׁנִמְצָא בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, אֲפֹלּוּ בַּפּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל, כֵּן"ל:
וְדַע שֶׁיֵּשׁ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר רוּעָה, וְהוּא בְּחִינַת מֹשֶׁה, שֶׁהוּא רַעֲיָא מִהֵימָנָא, וְזֶה
הָרוּעָה הוּא עוֹשֶׂה מִשְׁכָּן. וְדַע, שֶׁתִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבּוֹ מְקַבְּלִים הֶבֶל פִּיהֶם שְׂאִין בּוֹ
חֲטָא מִזֶּה הַמִּשְׁכָּן, וְעַל כֵּן הַתִּינוּק כְּשֶׁמִּתְחִיל לְקָרוֹת וּלְהִכָּנֵס בַּתּוֹרָה, הוּא מִתְחִיל
מִזֶּו וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה (מ"ר צו פ' ז), שֶׁהוּא אֵלֶּף זַעִירָא, כִּי וַיִּקְרָא מִדְּבַר מְגֻמָּר
הַקָּמֶת הַמִּשְׁכָּן, שְׂאִין קִרְאוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְהַתְחִיל לְדַבֵּר עִמּוֹ מִהַמִּשְׁכָּן, וְעַל כֵּן מִשֵּׁם
מִתְחִילִין הַתִּינוּקוֹת, כִּי מִשֵּׁם מְקַבְּלִין הֶבֶל פִּיהֶם כֵּן"ל, וּמִשֵּׁם מִתְחִילִין לְקָרוֹת
וּלְהִכָּנֵס לְתוֹךְ הַתּוֹרָה:

וְדַע שֶׁכָּל הַצַּדִּיקִים שְׁבָדוֹר, כָּל אֶחָד וְאֶחָד הוּא בְּחִינַת רוּעָה, כִּי בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד
יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת מֹשֶׁה, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי בְּחִינָתוֹ, הוּא עוֹשֶׂה בְּחִינַת מִשְׁכָּן, שֶׁמִּשֵּׁם
מְקַבְּלִין הַתִּינוּקוֹת הֶבֶל פִּיהֶם כֵּן"ל, וְכָל אֶחָד לְפִי בְּחִינָתוֹ, לְפִי בְּחִינַת הַמִּשְׁכָּן
שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, כִּמּוֹ כִּי יֵשׁ לוֹ תִּינוּקוֹת שֶׁהֵם מְקַבְּלִין מִשֵּׁם. נִמְצָא, שֶׁיֵּשׁ לְכָל
אֶחָד וְאֶחָד מִצַּדִּיקֵי הַדּוֹר, סֵךְ תִּינוּקוֹת שֶׁהֵם מְקַבְּלִין הֶבֶל פִּיהֶם מִמֶּנּוּ, כָּל אֶחָד
לְפִי בְּחִינָתוֹ כֵּן"ל. וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶּׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבָרְכָה (שְׁבֵת ל"ג),
שֶׁתִּינוּקוֹת נִתְפָּסִין עַל עוֹזֵן הַדּוֹר, שֶׁנֶּאֱמַר: וַרְעִי אֶת גְּדִיּוֹתַי עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרוּעִים
– שֶׁמִּתְמַשְׁכְּנִין עַל הָרוּעִים, וְזֶהוּ: עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרוּעִים, שֶׁהֵם מְקַבְּלִין הֶבֶל פִּיהֶם
מִבְּחִינַת הַמִּשְׁכְּנוֹת שֶׁל הָרוּעִים, דְּהֵינּוּ הַצַּדִּיקִים שְׁבָדוֹר, שֶׁכָּל אֶחָד עוֹשֶׂה מִשְׁכָּן
כֵּן"ל: אִךְ לֵידַע כָּל זֹאת, דְּהֵינּוּ לָדַעַת כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק, אֵיזֶה הֵם הַתִּינוּקוֹת הַשְּׂיֻכִּים
לוֹ, וְכִמָּה הֵם מְקַבְּלִין מִמֶּנּוּ, וְלֵידַע כָּל הַבְּחִינּוֹת שֶׁיֵּשׁ בָּזֶה, וְהַדּוֹר שֶׁיָּבוֹא מֵהֶם עַד
הַסּוֹף – דַּע, מִי שֶׁיּוֹכֵל לַעֲשׂוֹת נְגוּנִים הֵן"ל, הוּא יָכוֹל לֵידַע כָּל זֶה. וְזֶהוּ סוֹד מַה
שֶּׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבָרְכָה בַּמִּשְׁנָה (שְׁבֵת י"א): בְּאֵמֶת אָמְרוּ, הַחֲזוֹן רוֹאֶה
הֵיכַל הַתִּינוּקוֹת קוֹרְאִים. הַחֲזוֹן, דְּהֵינּוּ מִי שֶׁיּוֹכֵל לַעֲשׂוֹת הַנְּגוּנִים הֵן"ל, שֶׁהוּא

יכול להיות חזן ושל"ח צבור להתפלל לפני העמוד כנ"ל. הוא רואה ויודע היכן
התינוקות קורין, הינו אצל איזה צדיק הם מקבלין הכל פיהם, שעל ידו הם קוראין
ונכנסין בהתורה כנ"ל:

תפילה צ (לתורה רפב)

מוהרנ"ת זצוק"ל ליקוטי תפילות

"אתללה יהוה בחיי אומרה לאלתי בעודי". רבנו של עולם, עשה עמי בדרךך
הנפלאים וחסדיך העצומים, והיה נא בעזרי והושיעני שאזכה בכל עת לשמח
נפשי האמלה והעלובה מאד מאד בלי שעור, באפן שאזכה להיות בשמחה
תמיד. כי אתה לבד יודע את כל המעשה אשר נעשה תחת השמש מיום בריאת
אדם הראשון עד היום הזה, ואשר נעשה עתה בדור הזה. את כל אשר נעשה
בכלליות העולם עם כלל נשמות ישראל. ואת כל אשר נעשה עמי העני והאביון,
הדל והנשחת, החוטא והפגום, הפושע והחייב מאד, האכזר על עצמו כזה. את
כל אשר נעשה עם נשמתי ורוחי ונפשי מיום שנאצלו ונבראו ונוצרו ונעשו,
עד אשר נמשכו לתוך הגופים שנתגלגלו בהם בכל הגלגולים שעברו עליהם, עד
אשר באו בתוך גופי הזה המגשם, החוטא והפגום מאד. את כל אשר עבר עלי
מיום הזכרון של הזמן העליון שזוכר לאו כלום וכל אשר עבר עלי בימי הזכרון
של שאר הזמנים הקדושים הזוכרים המראה והטעם והריח, והחכמים שהמציאו
את הגרעין, ובעת שהולכנו הגרעין לטע הפרי, ובעת שהתחילה הפרי להתהוות
ולתתקדם, ובעת שהיה הנר דולק, ובעת שחתכו הפרי מז האילן, אשר אתה לבד
יודע הפרוש של אלו הדברים. ואת כל אשר נעשה עמי בימים ההם, ואת כל אשר

נעשה עמי אחר כך עד היום הזה, ואת כל אשר עשיתי טוב ורע, את כל אשר עברתי ופגמתי בשונג ובמזיד באנס ובכצון בכל יום ויום. ואת כל מה שזכיתני ברחמיה, לחטף איזה נקדות טובות בימים הרעים האלה שעברו עלי מעודי עד היום הזה. ועתה אחרי כל הבא עלי, ואחרי כל מה שעשיתי אם טוב ואם רע, הורני ולמדני עתה הדרך והנתיב והשביל האמת, באפו שאזכה לשוב בתשובה שלמה באמת מעתה על כל פנים:

רבונו של עולם, חפץ חסד, מלא רחמים, הצופה לרשע וחפץ בהצדקו, הרו את כל אדם לכף זכות תמיד רב חסד ומרבה להטיב, המנהיג עולמו בחסד ובריותיו ברחמים. עזרני וזכני הדרך האמת, באפו שאזכה גם עתה לחפש ולבקש ולמצא בי זכות ונקדות טובות ולדון את עצמי לכף זכות תמיד, באפו שאזכה לשמח את עצמי בכל־עת ולכנס בכף זכות באמת, ולזכות על־ידי־זה לתשובה שלמה באמת ולקחתפלל על־ידי־זה בכונה גדולה בחיות והתלהבות ובשמחה רבה וחדוה גדולה ועצומה, ואזכה לקים באמת מקרא שכתוב, אזמרה לאלהי בעודי:

רבונו של עולם, אתה יודע שאין לי שום חיות וכח ותקוה ופתחון פה לדבר לפניך, כי אם על־ידי הדרך הקדוש והנורא והנשגב והנפלא הזה שגלו רבותינו וזכרונם לברכה בפסוק, אזמרה לאלהי בעודי. כי אתה יודע את גדל עצם ורבוי קלקולי, את מרירות ומרירות כאבים אנושים של עונותי העצומים והכבדים מאד במהות וכמות ואיכות, אשר כמעט כמעט לא היה תקוה חס ושלום, כי מכף רגל ועד ראש אין בי מתם, פצע וחבורה ומכה טרִיה. אבל אתה הזהרתנו שצריך האדם לחפש ולבקש ולמצא בעצמו נקדות טובות ולשמח את נפשו ולכלי לפל ברעתו, מכל שכן שלא ליאש את עצמו חס ושלום בשום אפן בעולם, על כן עזרני וזכני והורני הדרך לזכות לזה באמת, שאזכה בכל־עת אשר ירצו להתגבר עלי חס ושלום עצבות ומרה שחורה ויגון ואנחה, על־ידי עונותי ופשעי הרבים והעצומים מאד,

וירצו להחליש את דעתי ולרשע את ידי כאלו אפס תקוה חס ושלום, שתעזרני ותושיעני בחסדיך הרבים והגדולים, להתגבר עליהם בכל עז ותעצומות ולכלי לפל בדעתי בשום אפו בעולם, רק להתחזק ולהתגבר בכל הכחות לחפש ולעיו ולבקש ולמצא בי זכות ונקדות טובות שזכיתי לעשות מעודי עד היום הזה. כי באמת גם בעצם פחיתותנו ושפלותנו ובעצם רבוי פגמנו, אי-על-פי-כו חסדיך גבר עלינו, וזכיתנו ברחמיך בכל-עת לחטף בכל פעם איזה מצות ומעשים טובים. וכאשר אתה משבח ומפאר ומחבב את כנסת ישראל בגלותם ושפלותם, "כפלה הרמון רקתך", אפלו פושעי ישראל מלאים מצות כרמוז. ואם גם המצות בעצמן שאנו עושין הם מלאים פסלת, פניות ומחשבות זרות ובלבולים, ועדין לא עשינו מעולם שום מצוה בשלמות, אי-על-פי-כו, אי אפשר שלא יהיה בהם איזה נקדות טובות, כי בכל מצוה ומצוה שזכינו כל אחד ואחד לעשות לפעמים, הו ציצית או תפילין, או קבלת שבתות וימים טובים, או איזה צדקה וגמילות חסד, והרחקות מאכלות אסורות, וכו' וכו', בודאי יש בכל מצוה ומעשה טובה איזה נקדה טובה על כל פנים. ועל-ידי אלו הנקדות טובות ראוי לנו לשמח כל ימינו לעולם, אפלו בעצם גריעותינו, מה שזכינו לגרם נחת-רוח לפניך באיזה נקדות טובות שזכינו כל ימי חיינו. ועל-ידי-זה נזכה לכנס לבך זכות באמת, ולשמח את נפשנו תמיד, באפן שנזכה לשוב בתשובה שלמה באמת על-ידי-זה. כי אני מאמין באמונה שלמה שעל-ידי הדרה וצנור החסד הנפלא הזה, יש תקוה גם לי, ואפלו לכל פושעי ישראל הגרועים מאד, לזכות מעתה לתשובה שלמה באמת ולהיות בשמחה תמיד: וזכני ברחמיך הרבים לדון את כל בני אדם לבך זכות תמיד, ואפלו כשאני רואה רשע גמור, אי-על-פי-כו אחפש ואבקש, עד שאמצא בו גם כן נקדות טובות, עד שאזכה לדונו לבך זכות ולהכניסו לבך זכות באמת, ולהשיבו בתשובה שלמה באמת על-ידי-זה. רבנו של עולם, בזכות וכל הצדיקים האמתיים המליצים טוב

על ישראל תמיד, העוסקים וטורחים בכל כחם לחפש ולחתור ולמצא זכות וטוב בכל אחד מישראל, אפילו בהגרוע שבגרועים, בזכותם וכחם זכנו גם כן לבא לזה באמת: ותזכנו להתקרב להצדיקים האמתיים האלו, העוסקים בזה תמיד, לחפש ולבקש ולמצא נקודות טובות בכל אחד ואחד מישראל, אפילו בפושעי ישראל, בכלם מחפשים ומוצאים בחקמתם נקודות טובות, ומלקטים ומקבצים אותם "אחת לאחת למצא חשבון" ומכניסים גם אותם בכף זכות, ובונים מהם בנינים דקדושה נפלאים ונוראים, ומעלים לפניך שעשועים גדולים שלא עלו לפניך מימות עולם, וזוכין לעשות זמירות ונגונים קדושים על ידי קבוצ הטוב הזה ממקומות האלה. רבנו של עולם, מלא רחמים, זכנו להתקרב לצדיקים האלו, וזכנו להכליל בהם ולשמע תפלתם הקדושה של צדיקים נוראים האלו, אשר רק הם יודעים להתפלל בשביל כלל ישראל, ולירד לפני התבה להוציא את הרבים ידי חובתו, לקבץ כל הטוב וכל הנקודות טובות מכל אחד ואחד מהמתפללים, ולהתפלל עם כל הטוב הזה לפניך מלא רחמים, ולהפוך מדת הדין למדת הרחמים. זכנו בחסדיך הגדולים ורחמיך העצומים, שנהיה נכללים בתפלות הצדיקים האלו, והם יתפללו בעדנו תמיד. ואל יתנו דמי לה, עד אשר תרחם גם עלינו על כל אחד ואחד, ותאספנו אליך הביתה, ותכניסנו לבית זכות באמת, ותשמח את נפשנו תמיד, ותחזירנו בתשובה שלמה לפניך באמת, מעתה ועד עולם:

ובכו תרחם עלינו ועל זרענו ועל כל זרע עמך בית ישראל, ותגן ותשמר ותציל את כל ילדי עמך בית ישראל מן כל הכתות הרעות של החכמים להרע, המתפשטים עתה בעולם בעונותינו הרבים, באשר אתה ידעת. הן מכתות האפיקורסים העוסקים בחכמות חיצוניות ולשוז עלגים של העכו"ם, המתגברים בכל עת לחנה נערי בני ישראל בדרכיהם הרעים והמרים, להרחיקם מלמוד תורה שבעל פה, ולכלי ללמד כי אם תנ"ה עם חכמת הדקדוק, וגם זה רק שעה מועטת ביום, ולכלות

עקר הזמן על למוד חכמות חיצוניות ולשונות העוקרים את האדם משני עולמות. אוי לעינים שכך רואות, אוי לאזנים שכך שומעות. והן משאר כתות של חכמים בעיניהם, המתלוצצים מהתמימים בדרךיהם, העוסקים בעבודת יהוה ובתורתו בפשיטות בתמימות בלי חכמות של הבל, כאשר הורו לנו אבותינו ורבותינו הקדושים, אשר רבים קמים נגדם ופורשים רשת לרגלם, להטות אותם מני דרך הישר והכבוש מכבר, לבדות מלבם חכמות של שטות וליצנות, לבלבל ולהחליש חס ושלום, דעת התמימים והישרים בלבותם. יהוה אלהים, אתה ידעת את כל זה, כמה וכמה מויקים לעבודתך חכמות כאלו. רחם עלינו ועל זרענו ועל כל זרע עמך בית ישראל, ושמו והצל כל ילדי עמך בית ישראל מכל הכתות הרעות האלה, שלא יתפסו ברשתם בימי נעוריהם. ותעזר ותגן ותושיע לנו בכל עת, ותורנו ותלמדנו תמיד שנוזה לידע איך להתנהג עם בנינו וזרענו מקטנותם, איך לשמרם ולמלט נפשם מן הכתות הרעות האלה, ולחנכם לטובה בדרךיהם הקדושים והאמתיים, שילכו בדרך הישר והאמת, בתמימות ופשיטות כרצונך הטוב באמת, כאשר קבלנו מאבותינו ורבותינו הקדושים. ונזהר להודיע לכל בנינו ודורותינו הבאים אחרינו, ולכל דורות זרע ישראל, את כל מעשי יהוה הגדול, אשר עשית עמנו מימי אבותינו עד הנה בכל דור ודור, "למען ידעו דור אחרון בנים יולדו יקמו ויספרו לבניהם". ונזהר לקיים בשלמות מקרא שכתוב, והודעתם לבני ולבני בניה. להודיע להם קדשת אמונתנו הקדושה והטהורה והתמימה. ותרחם על כל ילדי עמך בית ישראל מקטנותם, שיוכו לקבל הבל פיהם שאין בו חטא מהמשכנות הקדושים של הצדיקים האמתיים, אשר כל אחד ואחד בונה משכן קדוש, אשר משם מקבלים התינוקות של בית רבן הבל פיהם הקדוש שאין בו חטא. רבונו של עולם, אתה יודע את כל המעשה, אשר נעשה עכשיו בעולם בדורות הללו בענין התינוקות של בית רבן, אשר כל העולם אינו

מִתְקִים אֲלֵא עַל הַבֵּל פִּיהֶם הַקְדוֹשׁ שְׁאִין בּוֹ חָטָא, וְרַבִּים קָמִים עֲלֵיהֶם לְבַלְבֵּל
וּלְמַקְלֵל חֵם וְשִׁלּוֹם, הַבֵּל פִּיהֶם הַקְדוֹשׁ מְנַעוּרֵיהֶם עַל־יְדֵי חֲכָמָתָם הַרְעוּת. רַחֵם
עֲלֵיהֶם וְעַלֵּנוּ לְמַעֲנֶה, וְהִגּוּ בַּעֲדֵיהֶם וּשְׁמָרֵם וְהַצִּילֵם מִכָּל מִינֵי חַנוּכִּים הָרָעִים
שֶׁל כָּל מִינֵי דְרָכִים שְׁאִינָם יִשְׂרָיִם בַּעֲיָנֶיהָ. "אַתָּה יְהוָה תִּשְׁמָרֵם תִּצְרְנוּ מִזֶּה הַדּוֹר
זֶה לָעוֹלָם". חֲמַל עַל פְּלִטַּת יִלְדֵי עַמָּה בֵּית־יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר אֵין לָנוּ עַל מָה לְהַשְׁעוֹ
כִּי אִם עַל זְכוּת הַבֵּל פִּיהֶם הַקְדוֹשׁ שְׁאִין בּוֹ חָטָא. רַחֵם עֲלֵיהֶם וְעַלֵּנוּ, שְׂיֻכּוּ כָּל
יִלְדֵי עַמָּה בֵּית־יִשְׂרָאֵל, שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד יִקְבֹּל הַבֵּל פִּיו שְׁאִין בּוֹ חָטָא, מִתְחַשְׁכֵּן
הַקְדוֹשׁ שֶׁל הַצְדִּיק הָאֱמֵת הַשֵּׁיךְ אֵלָיו כְּפִי שָׂרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ, בְּאִפֻּן שְׂיֻכּוּ עַל־יְדֵי לֵילֶךְ
וּלְהִתְחַנֵּךְ בַּעֲבוּרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וּלְכַנֵּס בַּתּוֹרַת יְהוָה בְּאֵמֶת, שְׂיֻכּוּ לְלַמֵּד תּוֹרָה
לְשִׁמָּה וּלְהַגּוֹת בָּהּ יוֹמָם וּלְיָלֶכֶה. וְתַפְתַּח אֶת לִבָּם בַּתְּלֻמוֹד תּוֹרָתָהּ, וְתִתֵּן לָהֶם בִּינָה
בְּלִבָּם לְהִבִּין וּלְהַשְׁכִּיל לְשִׁמְעַ לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד לְשִׁמּוֹר וּלְעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי
תּוֹרָתָהּ בְּאַהֲבָה, וְהָאֵר עֵינֵיהֶם בַּתּוֹרָתָהּ וְדַבֵּק לְבִיהֶם בְּמִצְוֹתֶיהָ. וְתֹאדִיר יְמֵיהֶם
וּשְׁנוֹתֵיהֶם בְּטוֹב וּבְנַעֲמִים, וְתִהְיֶה עִמָּהֶם תְּמִיד, וְתַעֲזָרֵם וְתוֹשִׁיעֵם שְׂיֻכּוּ לְעַבְדָּהּ
בְּאֵמֶת כָּל יְמֵיהֶם לָעוֹלָם:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מָלֵא רַחֲמִים, יוֹדַע תַּעֲלֻמוֹת, זַכְנוּ לַפַּעַל בְּקִשְׁתָּנוּ בְּרַחֲמִים
אֲצִלָּהּ, בְּזִכּוֹת וּכְחַ הַצְדִּיק־אֱמֵת הַגְדוֹלִים בְּמַעֲלָה, הַעוֹסְקִים לָדוֹן אֶת כָּל הָעוֹלָם
לְכַף זְכוּת תְּמִיד, וּלְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא נִקְדוּת טוֹבוֹת בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל
אֲפִלּוּ בַּהֲגֻרֵעַ שְׁבָגָרוּעִים, וּלְקַבֵּץ כָּל הַטוֹב הַזֶּה וּלְהַתְפַּלֵּל עִם כָּל הַטוֹב הַזֶּה לְפָנֶיךָ
לְהַמְתִּיק וּלְבַטֵּל כָּל הַדִּינִים שְׁבַעֲוֹלָם, אֲשֶׁר אֵלֶּוּ הַצְדִּיקִים רֹאִים וּמִבִּינִים כָּל
הַבְּחִינּוֹת בְּכָלֵל וּבַפֶּרֶט שֵׁישׁ בַּעֲנִין הַתִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבּוֹ. כִּי הֵם רֹאִין הֵיכֵן
הַתִּינוּקוֹת קוֹרִין, וּמֵאִיזָה צְדִיק מְסַבֵּל כָּל תִּינוּק וְתִינוּק הַבֵּל פִּיו שְׁאִין בּוֹ חָטָא,
וְכִמָּה וְכִמָּה מְסַבְּלִים מִמֶּנּוּ, וְכֵן הַבְּחִינּוֹת שֵׁישׁ בִּזָּה, וְהַדּוֹר שֵׁיצֵא מֵהֶם עַד תְּסוּף.
בְּזִכּוֹת וּכְחַ אֵלֶּוּ הַצְדִּיקִים עֶזֶר וְהוֹשִׁיעַ לָנוּ וּלְכָל יִלְדֵי עַמָּה בֵּית־יִשְׂרָאֵל, וְזַכְנוּ

לַפַּעַל כָּל מִה שֶׁבִּשְׁשָׁנֹה מִלִּפְנֵיהֶ, וּמִלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים:

מֵרָא דְעֵלְמָא כְּלָא, וְכִנְס לְכִנְס בְּאַמֶּת לְכַף זְכוּת, בְּאִפּוֹ שְׁאִזְכָּה מַעֲתָה לְשׁוּב בְּתִשְׁבָּה
שְׁלָמָה לִפְנֵיהֶ בְּאַמֶּת. וְכִנְי בְּזְכוּת כָּל הַצְדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁהָיוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר,
וּבְזְכוּת כָּל הַצְדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁבְּדוֹר הַזֶּה, וְעִזְרָנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי וְלִמְדָנִי וְהוֹרָנִי
בְּכָל־עֵת עֲצוֹת אֲמִתִּיּוֹת, בְּאִפּוֹ שְׁאִזְכָּה לְשִׁמְחָה אֶת נַפְשִׁי בְּכָל־עֵת עַל־יְדֵי דְרַכֵּי
הַתּוֹרָה הַזֹּאת וְלִבִּלִּי לְהַנִּיחַ אֶת הָעֲצָבוֹת וְהַמָּרָה שְׁחֹרָה לְכִנְס בִּי וְלֹא לָנֹעַ בִּי
כָּלֵל, רַק אִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תָּמִיד בְּאַמֶּת בְּכָל לֵב וְנַפֶּשׁ, וְתִתֵּן שִׁמְחָה בְּלִבִּי
עַל־יְדֵי דְרַכֵּי הַתּוֹרָה הַזֹּאת. וְאִזְכָּה לְהִיּוֹת אֶחָד שֶׁמֶח תָּמִיד עַל־יְדֵי כָּל נִקְדָּה
וְנִקְדָּה טוֹבָה שְׂזִכִּיתִי מֵעוּדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה לְגֵרָם אֵיזָה נַחַת רוּחַ לִפְנֵיהֶ. וְתִעֲזָרָנִי
וְתוֹשִׁיעֵנִי שְׁאִזְכָּה גַם לְשִׁמְחָה אַחֲרִים. וְתוֹרָנִי וְתִלְמִדָנִי דַּעַת וְתִבְנוּנָה, בְּאִפּוֹ
שְׁאִזְכָּה לָזֶה לְשִׁמְחָה נִפְשׁוֹת עַמִּי יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּלְדוֹנָם לְכַף זְכוּת תָּמִיד, עַד
שִׁיזְכוּ כָּלָם לְשׁוּב אֵלָיְךָ בְּאַמֶּת וּבְשִׁמְחָה, וְיָקִים מְהֵרָה מִקְרָא שְׁכָתוֹב, וְנִתְּנִי
לָכֶם לֵב חֲדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתוֹ בְּקִרְבְּכֶם וְהִסִּירוּתִי אֶת לֵב הָאָבִן מִבְּשָׂרְכֶם
וְנִתְּנִי לָכֶם לֵב בָּשָׂר. וְעֲשִׂיתִי אֶת אֲשֶׁר בְּחָסִי תִלְכוּ וּמִשְׁפָּטִי תִשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם.
וְנִזְכָּה לַעֲבֹד אֶת יְהוָה בְּשִׁמְחָה וְלִבָּא לִפְנֵינוּ בְּרִנָּה, וְיָקִים מִקְרָא שְׁכָתוֹב יִשְׁמַח
יִשְׂרָאֵל בַּעֲשׂוֹי בְּנֵי צִיּוֹן יִגִּילוּ בְּמִלְכָּם. וְנֹאמַר, אֲשִׁירָה לַיהוָה בְּחַיֵּי אֲזִמְרָה
לֹאלֹהֵי בְּעוּדֵי. יַעֲרֹב עָלָיו שִׁיחֵי אֲנָכִי אֲשִׁמַּח בִּיהוָה. יִתְּמוּ חֲטָאִים מִן הָאָרֶץ
וְרָשָׁעִים עוֹד אֵינָם בְּרַכֵּי נַפְשִׁי אֶת יְהוָה הַלְלוּיָהּ:

אֵנָּה בְּכֹרֶךְ
גְּדֹלַת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה:

קִבֵּל רִנַּת עַמְּךָ,
שֶׁגִּבְנוּ, טָהֲרֵנוּ, נוֹרָא:

נָא גְבוּר דוֹרְשֵׁי יְחִידֶךָ
בְּבִבְת שְׁמֵרִם:

בְּרִיכִים טַהֲרִים
רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ תַּמִּיד גְּמִלִם:

רַחֲמֵי קְדוּשָׁה
בְּרוּךְ טוֹבֵךְ נִחַל עֲדָתְךָ:

יְרֵחֵד גִּאֲרָה
לְעַמְּךָ כְּנֶה זִכְרֵי קְדֻשָּׁתְךָ:

שׁוּעֵתֵנוּ קִבֵּל וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ
יִזְדַּע רַעֲלֹמוֹרָה:

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתֵךָ
לְעוֹלָם וָעֶד:

לְקוּטֵי מוֹהַר"ז תוֹרָה רפא

אֶפְלֹ אָדָם פְּשׁוּט, אִם יֵשֵׁב עֲצָמוֹ עַל הַסֵּפֶר, וַיִּסְתַּכֵּל עַל אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, יִכּוֹל לִרְאוֹת חֲדָשׁוֹת וְנִפְלְאוֹת, חֲיִנּוֹ שְׁעַל-יְדֵי הַסִּתְּכָלוֹתוֹ הַיָּטִב הַיָּטִב עַל אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה יִתְחַיְלוּ הָאוֹתִיּוֹת לְהָאִיר וּלְהַצְטַרֵּף, בְּבַחֲנִית אוֹתִיּוֹת בּוֹלָטוֹת וּמַצְטַרְפוֹת שְׁאֵמְרוּ רְבוּתֵינוּ וְכוֹרוֹנָם לְבָרְכָה (יומא עג:), וְאִזִּי יֵרָאֶה נִפְלְאוֹת צְרוּפִים חֲדָשִׁים, וַיִּכּוֹלִין לִרְאוֹת בְּחִסְפָּר מֶה שֶׁבַעַל הַמַּחְבֵּר לֹא כָּוַן לָזֶה כָּלֵל, וְזֶה אֶפְשָׁר אֶפְלֹ אָדָם פְּשׁוּט, כִּי אָדָם גָּדוֹל יִכּוֹל לִרְאוֹת זֹאת בְּלִי יִגִּיעָה, רַק אֶפְלֹ אָדָם פְּשׁוּט לְגַמְרֵי יִכּוֹל לְהַשִּׁיג וּלְרְאוֹת חֲדָשׁוֹת כִּנ"ל, אִם יֵשֵׁב עֲצָמוֹ וַיִּסְתַּכֵּל עַל אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה כִּנ"ל, אֲדָּ שֶׁלֹּא יַעֲמִיד הַדָּבָר לְנִסְיוֹן, כִּי יִכּוֹל לְהִיּוֹת שְׂאֵז דּוֹקָא לֹא יֵרָאֶה כָּלֵל, אֲדָּ אֶפְ-עַל-פִּי-כֹן יִכּוֹל לְהַשִּׁיג לָזֶה אֶפְלֹ אָדָם פְּשׁוּט כִּנ"ל:

"כי צריך כל אדם לומר:

'כל העולם לא נברא אלא בשבילי'

**נמצא כשהעולם נברא בשבילי, צריך אני לראות
ולעייין בכל עת בתיקון העולם ולמלא חסרון העולם
ולתפלת בעבורם".**

(ליקוטי מוהר"ן א', תורה ה')

הפונט בעמודי הפתיחה יצירתו של האמן שרגא ווייל ז"ל

האש שלי תזקד עד ב'את המשיח

